

PAMFIL BILȚIU¹, ROMÂNIA

Cântece lirice din Țara Lăpușului

Mândră-i horea, săraca,
La cine-o ști trăgăna,
Da o tragăna gura mē,
De-aceie-i făcută iē,
C-o știut mămuca mē,
C-oi fi numa sângurē,
Horile m-or mângâiē.
Io m-am mângâiet cu hori,
N-am avut frați, nici surori.
Horile-s de stâmpărare,
La cele cu supărare,
Horile-s de mângâiere,
La cine-i mâncat de rele.

Filip Maria, 70, Cupșeni, 1979.

Când eram de horit mândru,
Ședem cu badea su' tidru.
Când eram de trăgănat,
Ședeam cu badea pă lat
Și nu știam de năcaz.
Mândră-i horea, cine-o ști,
A o hori și-a o jelui.
Mândră-i horea legănată,
La nevastă supărată,
Da-i mai mândră jeluită,
La copila necăjită.
Până-mi trag o horicică,
De năcaz nu-mi știu nimică.
Când io gat horea de tras,
Nu-mi văd capu' de năcaz.

¹ Folclorist, Baia Mare.

Când îm' gat horea de zâs,
Nu văd cu ochii de plâns.

Filip Maria, 73, Cupșeni, 1982.

-Hai, bade, să ne ibdim
Și-apoi să ne ocărâm.
-Tu, mândrucă, cum îi zâce?
-Da, măruț roșu și rotat,
Dulce-ai fost la sărutat,
Vai, amar îs la lăsat.
-Da tu, bade, cum îi zâce?
-Da, tot o pară roșioară,
Dulcea-ai fost la gurișoară,
Haida să ne ibdim iară,
Batăr, până-n primăvară.

Filip Maria, 73, Cupșeni, 1982.

-Mămucă, tăt așè ai zâs:
Fata, la casă, nu-i bună,
Ca poama de mătrăgună.
Lasă, mamă, că m-oi duce,
Unde cură piperiù
Și nu mi-i vidè altù.
Mămucă, mi-i aștepta,
Cu turtă, la căpătâi,
Cu măr roșu și gutui.
Io, mămucă, n-oi vini,
Până când n-oi auzi,
Că te spală, lângă vatră,
C-ai murit de dor de fată
Și te pun în copârșeu,
Să te ducă-n temeteu,
C-ai murit de doru' meu.

Filip Maria, 74, Cupșeni, 1983.

Io, mamă, de gânduri multe,
Mă sui înt-on vârful de munte
Și iară mă socotii
Și de-acolo coborâi,
La poala muntelui, iară,
Doară-oi afla drum de țară.
Tăt am mers și am cotat,
Drum de țară n-am aflat,
Numa tri cărări bătrâne,
Pântre nește ape line.
Io, mamă, de necăjită,
Îmi cătai apă oprită,
Să mă-nec într-o clipită.

Filip Aurica, 55, Libotin, 1975.

Supărarea, bat-o, Doamne,
Numa-n pat cu mine doarme.
Io mă-ntorc cătă părete,
Supărarea tăt mă vede,
Că-i pusă cu legământ,
Până m-a băga-n pământ,
Că-i pusă cu rădăcină,
Până m-a pune-n hodină.

Vele Vasile, 41, Cufoaia, 1981.